

DEUTSCH
MIT FREUDE

WALDEMAR
GRZEBIEŃ

SCENARIUSZ LEKCJI

Program nauczania języka niemieckiego (III.2) dla szkoły ponadpodstawowej

opracowany w ramach projektu

„Tworzenie programów nauczania oraz scenariuszy lekcji i zajęć wchodzących w skład zestawów narzędzi edukacyjnych wspierających proces kształcenia ogólnego w zakresie kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do poruszania się na rynku pracy”

dofinansowanego ze środków Funduszy Europejskich w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, 2.10 Wysoka jakość systemu oświaty

Warszawa 2019

Strona redakcyjna

Redakcja merytoryczna – Elżbieta Witkowska

Recenzja merytoryczna – dr Danuta Koper

Agnieszka Szawan-Paras

Katarzyna Szczepkowska-Szczeńiak

dr Beata Rola

Redakcja językowa i korekta – Altix

Projekt graficzny i projekt okładki – Altix

Skład i redakcja techniczna – Altix

Warszawa 2019

Ośrodek Rozwoju Edukacji

Aleje Ujazdowskie 28

00-478 Warszawa

www.ore.edu.pl

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach wolnej licencji Creative Commons –
Użycie niekomercyjne 4.0 Polska (CC-BY-NC).

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.pl>

Temat lekcji

Jakich rzeczy nie potrzebuje świat? (Dinge, die die Welt nicht braucht)

Klasa/czas trwania lekcji

I/90 minut

Cel ogólny

- Rozwijanie zasobu środków gramatycznych, leksykalnych, ortograficznych oraz fonetycznych.
- Tworzenie wypowiedzi ustnych i pisemnych.
- Reagowanie na wypowiedzi ustne.

Cele operacyjne (szczegółowe)

Uczeń:

- opisuje każdy z przedstawionych wynalazków,
- stosuje w mowie i piśmie następujące słowa i wyrażenia: zu Fuß, mit Inlineskates unterwegs sein, von der Seite kommen, etwas dabei haben, jn auf sich aufmerksam machen, unüberhörbar sein, auf et was drücken, losgehen, in Siebenmeilenstiefeln laufen, Knie- und Ellenbogenschützer anlegen, hüpfen, mit etwas beginnen, in die Weite/Höhe springen, den Wein einschenken, etwas zusammenrollen, etwas in den Flaschenhals stecken, zwei in einem haben, etwas bei sich tragen, weit in die ferne blicken,
- współpracuje w parze i przyjmuje odpowiedzialność za wykonanie zadania.

Metody/techniki/formy pracy

- praca indywidualna,
- praca w parach,
- lekcja odwrócona,
- stacje dydaktyczne,
- spacer po klasie.

Środki dydaktyczne

- podręcznik Aspekte 1,
- karty pracy: zdjęcia czterech przedmiotów,
- tablica kredowa.

Opis przebiegu lekcji

- Nauczyciel podaje cele lekcji.
- Uczniowie dostali przed lekcją za pomocą poczty elektronicznej zdjęcia czterech przedmiotów. Mieli zastanowić się, co to za przedmioty i do czego służą.

- Uczniowie przedstawiają swoje propozycje. Nauczyciel zapisuje je w punktach na tablicy.
- Nauczyciel tworzy pięć stacji dydaktycznych, tzn. rozkłada na czterech stolikach po jednym tekście opisującym każdy przedmiot oraz klucz rozwiązań na stoliku piątym.
- Uczniowie podchodzą w dowolnej kolejności do stacji, czytają tekst, rozwiązują zadanie i sprawdzają poprawność rozwiązań.
- Uczniowie wracają na miejsca i porównują rozwiązania z zapisami na tablicy.
- Czterech ochotników opisuje każdy z przedmiotów, pozostali uczniowie dopowiadają dalsze informacje.
- Uczniowie tworzą pary i zastanawiają się, jaki wynalazek nie byłby zupełnie potrzebny. Pary mogą podać po jednej lub więcej propozycji.
- Poszczególne pary przedstawiają wyniki swojej pracy, nazywając przedmiot i mówiąc, do czego mógłby służyć.
- Nauczyciel zapisuje propozycje na tablicy.
- Każda para wybiera jeden przedmiot i pisze krótki tekst (od 60 do 70 słów), zachęcający do kupna przedmiotu. Opisuje jego zalety i zasadę działania.
- Uczniowie chodzą po klasie i czytają swój tekst przypadkowo napotkanym kolegom.
- Zadanie domowe: Uczniowie mają opowiedzieć o przedmiocie, bez którego nie wyobrażają sobie życia. Opowiadając nie wymieniają jego nazwy. Podają tylko jego zalety i sposób działania. Pozostali uczniowie będą się starali odgadnąć, o jaki przedmiot chodzi.

Komentarz metodyczny:

W czasie, kiedy poszczególne pary opisują niepotrzebne ich zdaniem przedmioty, nauczyciel powinien podchodzić do każdej z par, pomagać w formułowaniu opisu i poprawiać ewentualne błędy językowe. Wszak teksty te będą później przedstawiane innym uczniom.

Jeśli w klasie znajdują się uczniowie o specjalnych potrzebach edukacyjnych, nauczyciel dostosowuje sposób komunikowania się z nimi oraz karty pracy do rodzaju ich dysfunkcji i ich możliwości. Na przykład będzie wizualizował wszystkie polecenia dla uczniów słabosłyszących, przeczyta polecenia uczniom słabowidzącym. Zawsze upewni się, czy wszyscy zrozumieli polecenia. Nowe słowa zapisze na tablicy i sprawdzi czy uczniowie przepisali je poprawnie do zeszytów. Tacy uczniowie nie muszą też przejść wszystkich stacji i przeczytać wszystkich czterech tekstów. Liczba opracowanych tekstów ma powinna być zależna od ich możliwości.

W trakcie lekcji uczniowie rozwijają między innymi kompetencje w zakresie rozumienia i tworzenia informacji oraz w zakresie przedsiębiorczości.

Sprawdzając regularnie, czy założone cele zostały zrealizowane, nauczyciel może użyć tabeli porównawczej, którą uczniowie będą wypełniać w domu, po każdej lekcji. Wskaże ona uczniowi czego się nauczył na danej lekcji, a jednocześnie będzie informacją dla nauczyciela, jak zmieniła się wiedza ucznia. To narzędzie jest przydatne zwłaszcza dla uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, będą oni mogli bowiem wypełnić tabelę w spokoju i we własnym tempie. W stosunku do ucznia słabowidzącego może zastosować ustną formę ewaluacji.

Uczniowie ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi powinni dobrze czuć się w zespole klasowym i nie mieć poczucia wykluczenia z powodu swojej dysfunkcji. Na następnej lekcji uczniowie będą opowiadać o przedmiotach, bez których nie wyobrażają sobie życia. Mogą za to otrzymać ocenę. W przypadku dużej ilości błędów powinni otrzymać możliwość nadrobienia braków i ponownej prezentacji ćwiczenia.